

det, som hr. Helge Adam Møller netop meget nøje har gennemgået.

Jeg vil også her med det samme sige, at vi gerne vil kvittere for den indsats, de danske soldater yder i Afghanistan. Jeg har selv haft lejlighed til at være på et meget kort besøg med nogle af Folketingets medlemmer på et tidligere tidspunkt, og jeg synes, at den indsats, de yder, er imponerende, med de betingelser, de har. Man må jo også sige, at en del af det desværre får en meget sørgelig udgang.

Men egen holdning til hele spørgsmålet om Afghanistan har hele tiden været fuldstændig klar. Jeg tror, at det var en mere eller mindre tilfældig radioudsendelse, som jeg hørte, og der gik det op for mig, hvordan kvindernes situation var i Afghanistan. Det er jo formentlig mit ligestillingen, der kom i aktivitet, og jeg tænkte: Det kan ikke være rigtigt, vi må gøre noget.

Det har jeg hele tiden været præget af. Jeg synes, at det har været fuldstændig forfærdeligt med de overgreb på kvinderne, som der har været foretaget, og derfor har jeg sådan set aldrig været i tvivl om, at vi burde være til stede i Afghanistan. Det er måske et lidt ensidigt udgangspunkt, men det har været mit udgangspunkt, altså at jeg simpelt hen ikke kunne acceptere det, der foregik, og at vi burde være med.

Derfor er det så også klart, at det jo selvfølgelig ikke er nok med en militær indsats. Der skal jo både en militær og en civil indsats til, og vi skal hjælpe begge steder. Men vi skal bare gøre os klart, at vi ikke har en chance på det civile område, hvis ikke vi også er der militært. Det er klart, at det for sådan en gammel pacifist som mig er en hård lærdom, det kan man vel roligt sige, men den har jeg accepteret. Det er selvfølgelig en forudsætning for genopbygningen, at der er tilstrækkelig fredeligt til, at en genopbygning kan foregå.

Derfor er det fortsat nødvendigt med en væbnet militær indsats i Afghanistan, og derfor er vi ikke tilhængere af Enhedslistens forslag. Men jeg vil gerne understrege, at vi selvfølgelig er tilhængere af, at der sker en stor civil indsats.

Jeg synes også, som jeg tror alle, der er i Afghanistan, er enige i, at man selvfølgelig må finde en vej ud på et eller andet tidspunkt, og den vej ud kan også lige så selvfølgelig kun findes ved, at Afghanistan bliver klar til at klare sig selv, og at det er det, vi må hjælpe dem med. Det er også det, Det Radikale Venstre har sagt på et meget tidligt tidspunkt, altså at vi sådan set skal tænke en exitstrategi igennem. Dermed ikke

være sagt, at vi kan sætte dato på det med det samme, men vi skal gøre os klart, at vi bliver nødt til at have den. Men det er heller ikke en exitstrategi, den danske regering eller det danske samfund kan have alene. Det må nødvendigvis ske sammen med vores internationale partnere.

Der er ikke tvivl om, at vi er nødt til at være der længe. Der er ikke tvivl om, at der er meget at gøre endnu, men jeg er heller ikke et sekund i tvivl om, at vi er det rigtige sted, selv om det indimellem ser meget sort ud.

Kl. 20:35

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak, så går vi til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frank Aaen fra Enhedslisten.

Kl. 20:35

(Ordfører for forslagsstillerne)

Frank Aaen (EL):

Lad mig tage udgangspunkt i et par af de udtalelser, der er faldet. Det var fra hr. Holger K. Nielsen, der sagde, at en militær løsning på krisen i Afghanistan ikke er mulig. Det var fra hr. Mogens Lykketoft, der sagde, at vi ikke kan gå nu, men at vi heller ikke kan blive. Begge de to udtalelser illustrerer jo meget godt, at det er nødvendigt at tænke over, hvad vi faktisk gør, og om det, vi gør, er det rigtige.

Der er meget, der tyder på, at det, vi i øjeblikket gør, ikke er det rigtige: Taleban bliver faktisk i hvert fald i dele af Afghanistan stærkere og stærkere, modviljen mod de udenlandske tropper i store dele af Afghanistan bliver stærkere og stærkere, og tilsyneladende – som jeg læser de forskellige analyser – er der overhovedet ikke nogen udsigt til, at man lige er på vej til at kunne sætte tingene på plads og rykke ud. Hvis vi nu var enige om alle sammen, at vi skal ud, så går diskussionerne mere på hvornår.

Der vil jeg sige, at det, der er vores budskab, ikke er, at vi bare trækker os ud. Det var vi i øvrigt også imod at vi bare gjorde i Irak. Når man trækker sig ud efter at have været inde militært, er man selvfølgelig nødt til at gøre sig nogle overvejelser om, hvordan man efterlader det land, som man trækker sig ud af. Man kan ikke bare trække sig ud.

Det, vi ser der sker, er, at man altså er lidt demoniseret af talebanere – jeg er ikke tilhænger af Taleban, det kan man sige sig selv, men jeg har øje for, at det ikke er alle talebanerne, der er mujahedinere, der er kommet fra Pakistan. Der er altså en meget stor del af dem, som er folk, der bare er pashtuner og har boet i Afghanistan altid